

Cesarjevo geslo.

Nadâr besneč divja v naravi
 Vihar grozan, vihar strašan:
 Stoletna krepka bukev stoka,
 In stoka in hrešči in poka,
 In silni hrast se mu zaman
 Trdó upira na planjavi.
 Pri bilki bilka pa stoji,
 Pri klasu klas rumen zlatí se,
 In bilka nežna mi šíbí se —
 Stotér jo sad na tla teží.
 A, naj divja viharja sila
 Nad vsem, kar zemlja je rodila,

Vrší naj in bobní in ruje,
 In naj besní, hrumi, buči:
 Na bilki bilka tu sloni,
 Pri bilki bilka mu kljubuje.

* * *

Vladar, glej, Avstrije naróde
 Pestila že je huda sila,
 A roka Tvoja odvrnila
 Nesrečo trde je usode:
 Z a s t a v o s l o g e si prijel,
 Viharjem divjim nas otel.

B. P.

Oj z Bogom, ti domača vas!

Oj z Bogom, ti domača vas!
 Oj z Bogom! kličem ti na glas,
 Oj z Bogom, moje sreče dom!
 Bog vé, te li še videl bom?

Slovo od tebe mi budi,
 Spomin nekdanjih srečnih dni,
 Spomin na žitje mladih let,
 Ko trgal sem pomladni cvet.

Kako neskrbnih, jasnih lie
 Sem slušal petje drobnih ptic!
 Neznane bile so skrbi,
 Nezuane srčne rane mi.

Zató medleva mi srcé,
 Zató mi tečejo solzé,
 Ko tebe, moj mladostni raj
 In draga vas, zapuščam zdaj.

A. K.¹⁾

Z i m a.

Prihrula je zima,
 Narava zdaj spí,
 Počitnice ima,
 Spet zbira moči.

Od nas, glej, odplul je
 Roj rádosnih ptic,
 In cvet se osul je
 Prekrasnih cvetlic.

Krasoto zgubila,
 Sta gora in dol,
 In srce zalila
 Nam grenka je bol.

Sneg krije nam hiše
 In pólja, cesté,
 A burija piše
 Od snežne goré.

Zdaj zdi se narava
 Pobeljen mi grób,
 Ki vrán preletáva
 Kričečih ga tróp . . .

A srce ti moje,
 Prevéč ne žalúj,
 Britkosti pa svoje
 Bogú posvečuj!

Saj pómład se vrne,
 Ž njo spev se in cvet,
 A nama odgrne
 Veselje se spet!

Janko Leban.

¹⁾ Ta pesmica nam je došla izmed priprostega naroda, od priprostega „kmečkoga mladeniča“, kateremu vzbuja „Dom in Svet“, kakor mnogim drugim, ljubezen do prave omike, do „domovinske ljubezni.“

